



PARAULA I VIDA

El Seminari, missió de tots



A prop de la festa de **Sant Josep**, celebrem la **Diada del Seminari**, jornada de pregària per les vocacions sacerdotals i per aquells que en els Seminaris d'arreu del món s'estan preparant per rebre l'ordenació sacerdotal que els farà «pastors missioners» del Crist. No pot ser només la intenció d'una jornada, però així focalitzem i aprofundim en el valor de la pregària per les vocacions mantinguda, perseverant, i en l'estima que sempre hem de tenir pels sacerdots i pels qui es preparen a ser pastors del Poble de Déu, segons el cor de Déu i el voler i les necessitats de l'Església, pastors evangelitzadors ben preparats per als temps actuals de missió i que la humanitat tant necessita.

El lema d'enguany ens parla que l'estima i cooperació pel Seminari «és missió de tots». I qui diu el Seminari, diu també els sacerdots. Déu ens ha fet el gran do dels sacerdots, els amics de Jesús, que ens el fan present. I el camí sacerdotal té un primer tram inicial, el Seminari, i un segon llarg tram, que dura tota la vida. A cada etapa els seminaristes i els sacerdots han d'anar responnent al do de la gràcia que han rebut, i han

de renovar la vocació que Déu els ha regalat. Per això els hem de tenir ben presents en les nostres oracions. Quan tantes sospites recauen actualment sobre els sacerdots i la seva fidelitat, i molts estan denigrant la vocació sacerdotal i el celibat dels ministres consagrats, convé que reafirmem la nostra estima per aquells que fa pocs o fa més anys, li van dir a Déu que sí, com la Verge Maria, i li van entregar tota la seva vida per imitar el Crist, servir l'Evangelí, donar-se als pobres i necessitats, celebrar els sacraments de salvació i construir com a pastors, comunitats cristianes vives i missioneres, on es visqui l'amor autèntic i on brilli la comunió amb el Bisbe, successor dels apòstols, i amb els germans de tot el Poble de Déu, consagrats i laics. ¡Quant que ens han ajudat i ens ajuden els nostres sacerdots, i quanta dedicació plena d'amor ens han donat! No podem deixar-nos prendre el do de la confiança en els sacerdots i els seminaristes que es preparen; al contrari, estar-los a prop, confiar-hi, ajudar-nos mútuament, i pregar intensament per la seva santificació i per la seva fidelitat. Ells ens ajuden a reconèixer la joia que s'amaga rere la gran vocació a servir Jesucrist i els germans. Els

capellans són germans febles i fràgils, com tots, que estan donant la vida per l'Església i pels homes. Ells ens mostren que hi ha una felicitat amagada, serena, profunda i joiosa en aquesta donació; i ens animen a tots nosaltres a seguir pel camí de la fe. Seguir el Crist del tot i per a sempre, fa molt feliç i omple la vida de sentit i d'amor. Convé que molts joves ho coneguin i s'animen a experimentar aquesta benaurança, fent-se seguidors radicals de Crist i de l'Evangelí. Explicar, testimoniar i confiar és missió de tots!

Com a compromís de la diada del Seminari en la festa de Sant Josep, estimem i ajudem el Seminari de la Diòcesi i el Seminari Interdiocesà de Barcelona —sentint-los com a cosa pròpia— i encomanem els seminaristes i formadors que hi conviuen, valorant l'esforç de les Facultats de Filosofia i de Teologia en ordre a la seva formació, l'ajut de les parròquies i dels sacerdots que acompanyen el seu creixement pastoral, i sobretot fem que es propagui en les comunitats eclesials un gran moviment de pregària perquè el Pare ens enviï més segadors al servei del Regne de Déu.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Es presenta la 4a Jornada diocesana



S'ha presentat a les darreres reunions del Consell Presbiteral i Pastoral Diocesà, i als Arxiprestos, la 4a Jornada diocesana d'Urgell, que tindrà lloc el dissabte dia 15 de juny a La Seu d'Urgell.

La jornada acull tots els moviments i grups de la diòcesi, de totes les edats, i vol ser una trobada festiva de tot el Poble de Déu cristià d'Urgell per tal de reafirmar-se en la fe i en l'alegria de seguir Jesucrist, com Església seva, enmig de la nostra societat. Es convidava especialment les parròquies i els fidels a participar-hi i està oberta a tothom.

La trobada tindrà espais per a la reflexió, el testimoni i també una part lúdica, per tal que les diverses generacions es puguin trobar. Es clourà amb un dinar de germanor.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La compassió, la unitat amb l'altre (i II)

La compassió s'oposa a la indiferència, però també al sectarisme, a l'elitisme i a qualsevol pràctica exclouent. Ser indiferent és passar de llarg. És un mecanisme de defensa per a no haver de sentir el dolor del món. Un acte de covardia. La compassió trenca l'hermetisme del cercle, es projecta més enllà, no fa diferències entre els de dins i els de fora. No és selectiva. S'obre de bat a bat a l'altre i comparteix el seu patiment.

És sentir la unitat, sense deixar de ser singular. És un acte de consciència que consisteix en eixamplar mentalment els límits del propi món, en estendre les fronteres de l'amor i eixir fora del camp apatat per incloure tots, per donar-se a tots.

En l'acte compassiu, tot ésser és percebut com a igual, com a membre del mateix organisme. La compassió no salva per art de màgia. És un sentiment que es tradueix en una acció concreta i plàstica. És una vivència que commou, que activa tots els òrgans del cos en una única direcció: pal·liar el patiment de l'altre.

Compadir-se és parar-se, ajupir-se, donar consol, donar pa al qui té gana, donar aigua al qui té set, curar les ferides al qui està malferit, és escoltar al qui necessita ser escoltat, perdonar al qui sent el rosec de la culpa, plorar amb el qui plora, pregar amb el qui prega, posar-se al seu costat.

Allí on hi ha un rastre d'asimetria, desapareix la compassió. L'asimetria condueix a la humiliació de l'altre. Ningú no vol ser objecte de misericòrdia, ningú vol ser mirat amb condescendència, per sobre de l'espatlla. La compassió no és superioritat; és identificació total amb l'altre i això solament és possible si hi ha equitat.

Compadir-se és sentir el món com a casa, sentir l'altre com a germà en l'existència. És experimentar el seu sofriment com a propi. És la tristesa nascuda del mal aliè. És la vertadera essència de la humanitat.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

El Seminario, misión de todos

Cerca de la festa de **San José**, celebrem el **Día del Seminario**, jornada de oració per les vocacions sacerdotals i per aquells que en els Seminarios de todo el mundo se están preparando para recibir la ordenación sacerdotal que les hará «pastores misioneros» de Cristo. No puede ser sólo la intención de una jornada, pero así focalizamos y profundizamos en el valor de la oración por las vocaciones mantenida, perseverante, y en la estima que siempre debemos tener por los sacerdotes y por los que se preparan a ser pastores del Pueblo de Dios, según el corazón de Dios y las necesidades de la Iglesia, pastores evangelizadores bien preparados para los actuales tiempos de misión y que la humanidad tanto necesita.

El lema de este año nos habla de que la estima y cooperación por el Seminario «es misión de todos». Y quien dice el Seminario, dice también los sacerdotes. Dios nos ha hecho el gran don de los sacerdotes, los amigos de Jesús, que nos lo hacen presente. Y el camino sacerdotal tiene un primer tramo inicial, el Seminario, y un segundo largo tramo, que dura toda la vida. En cada etapa los seminaristas y los sacerdotes deben ir respondiendo al don de la gracia que han recibido, y han de renovar la vocación que Dios les ha regalado. Por eso los debemos tener bien presentes en nuestras oraciones. Cuando tantas sospechas recaen actualmente sobre los sacerdotes y su fidelidad, y muchos están denigrando la vocación sacerdotal y el celibato de los ministros consagrados, conviene que reafirmemos nuestra estima por aquellos que hace pocos o más años, le dijeron a Dios que sí, como la Virgen María, y le entregaron toda su vida para imitar a Cristo, servir al Evangelio, entregarse a los pobres y necesitados, celebrar los sacramentos de salvación y construir como pastores, comunidades cristianas vivas y misioneras, donde se viva el amor auténtico y donde brille la comunión con el Obispo, sucesor de los apóstoles, y con los hermanos de todo el Pueblo de Dios, consagrados y laicos. ¡Cuánto nos han ayudado y nos ayudan nuestros sacerdotes, y cuánta dedicación llena de amor nos han dado! No podemos dejarnos robar el don de la confianza en los sacerdotes y los seminaristas que se preparan; al contrario, estar cerca, confiar en ellos, ayudarnos mutuamente, y orar intensamente por su santificación y por su fidelidad. Ellos nos ayudan a reconocer la alegría que se esconde tras la gran vocación de servir a Jesucristo y los hermanos. Los presbíteros son hermanos débiles y frágiles, como todos, que están dando la vida por la Iglesia y por los hombres. Ellos nos muestran que hay una felicidad escondida, serena, profunda y gozosa en esta donación; y nos animan a todos nosotros a seguir por el camino de la fe. Seguir a Cristo del todo y para siempre, hace muy feliz y llena la vida de sentido y de amor. Conviene que muchos jóvenes lo conozcan y se animen a experimentar esta bienaventuranza, haciéndose seguidores radicales de Cristo y del Evangelio. ¡Explicar, testimoniar y confiar es misión de todos!

Como compromiso en el día del Seminario en la fiesta de San José, amemos y ayudemos al Seminario de la Diócesis y al Seminario Interdiocesano de Barcelona —sintiéndolos como cosa propia— y encomendemos los seminaristas y formadores que allí conviven, valorando el esfuerzo de las Facultades de Filosofía y de Teología en orden a su formación, la ayuda de las parroquias y de los sacerdotes que acompañan su crecimiento pastoral, y sobre todo hagamos que se propague en las comunidades eclesiales un gran movimiento de oración para que el Padre envíe más obreros al servicio del Reino de Dios.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Mons. Vives presideix la V Trobada de directors espirituals dels seminaris d'Espanya



El 27, 28 de febrer i 1 de març va tenir lloc a Madrid la V Trobada de directors espirituals dels Seminaris d'Espanya, presidida per Mons. Joan-Enric Vives, President de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, convocadora de l'encontre, juntament amb Mons. Salvador

Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa i vocal encarregat dels directors espirituals, i Mons. Jesús Vidal, Bisbe auxiliar de Madrid i vocal de la Comissió. Hi assistiren com a coordinadors: Rv. Sergio Requena de la Comissió de Seminaris i Rv. Juan Carlos Mateos de la Comissió per al Clergat. Hi hagué una molt bona assistència amb 56 directors espirituals i alguns delegats per al clergat i altres preveres.

La temàtica formativa de la trobada girà entorn de «L'entrevista en l'acompanyament», i hi participaren tres bons especialistes: la Dra. Beatriz Arescurrinaga, el P. Luis M.^a García Domínguez, jesuïta, i el Rv. Miguel Ángel Arribas sacerdot de l'arxidiòcesi de Madrid.

Les ponències i el treball pràctic tractaren de l'entrevista en l'acompanyament espiritual des de la perspectiva de l'acompanyat, també des de la perspectiva de l'acompanyant, amb aprofundiment en la figura de l'acompanyant espiritual, i el testimoni sobre l'acompanyament als sacerdots i la necessitat de l'acompanyament.

Formació de professors de religió.

Una quarantena de persones van participar, el dissabte 23 de febrer, en una jornada de formació per a professors i mestres de religió. De marcat to testimonial, es va parlar de tornar a les arrels de l'Evangelio proposant una jornada d'aturada, de reflexió i de compartir experiències per als professors de religió, per aprendre a gestionar el que suposa la incorporació de moltes innovacions pedagògiques i tecnològiques on es troben immersos els educadors actualment. L'activitat es va dur a terme a Balaguer i va estar emmarcada en la formació continuada que ofereix la Delegació d'Ensenyament del Bisbat. Va ser animada per la professora Carolina Bassi i el professor David Pérez, del col·legi Janer i del



col·legi Sant Ermengol respectivament. Hi va assistir el Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert.

Recés amb grups de Renovació Carismàtica Catòlica. Diumenge 3 de març, l'Arquebisbe d'Urgell va predicar un dia de recés als grups de la Renovació Carismàtica Catòlica de Catalunya, a la sala d'actes i capella de la institució Balmesiana de Barcelona.

Convidat pel responsable Sr. Ricard Martínez i el seu equip coor-

dinador, l'Arquebisbe Joan-Enric va participar a les lloances, va ajudar a viure dos ensenyaments, presidí el temps d'adoració, on es pregà especialment pels sacerdots, els seminaristes i les vocacions sacerdotals, i presidí l'Eucaristia final, acompanyat per Mn. Eugeni Portusach en un clima de gran devoció i participació activa, amb lloances i cants de l'equip de Música.

Els ensenyaments van tenir com a eix el gran do de la Pasqua vers la qual ens encaminem en el temps de Quaresma que començava dimecres amb la imposició de les cendres, el camí de la Quaresma a partir del Missatge del Papa Francesc per a aquest any, i els elements decisius de l'atletisme cristià: oració, dejuni i almoïna.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex: «Si vivim com Jesús ens ha ensenyat i en harmonia amb el que anunciem, el nostre testimoni serà fructuós» (3 de gener).

@Pontifex: «Jesús és el do de Déu per a nosaltres. Si l'acollim, nosaltres també podem ser do de Déu per als altres» (4 de gener).

@Pontifex: «L'Església creix en silenci, amb la pregària i les bones obres que donen testimoni» (5 de gener).

@Pontifex: «L'amor no tolera la indiferència, l'amor és compassiu. L'amor és posar el cor en joc pels altres» (5 de gener).



► **Exèquies per la Gna. Manuela de la Sagrada Família.** Divendres 1 de març, a la Residència de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell de La Seu d'Urgell, va tenir lloc la missa exequial per la Gna. Manuela Fernández Fernández de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell que havia mort el dia anterior. La celebració fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i concelebrada per Mn. Ignasi Navarri, Mn. Manuel Pal, Capellà de la comunitat de religioses, i altres preveres de la ciutat de La Seu d'Urgell. A l'Eucaristia hi foren presents la Superiora de la Comunitat, Gna. M. Carmen Gros Pomar, les altres germanes de la comunitat de La Seu, una representació de la família de la Gna. Manuela i altres religioses, veïns i fidels de La Seu que l'estimaven i apreciaven i que van voler acompanyar-la.

En iniciar-se la celebració, la Gna. Visitación Lorenzo va llegir una breu nota biogràfica de la Gna. Manuela i va agrair la seva generosa aportació a la comunitat de La Seu d'Urgell on hi ha passat els darrers 30 anys de la seva vida. La Gna. Manuela havia nascut a Muñón Fondero, Lena, el 7 de març de 1927 i hauria complert els seus 92 anys.

► **Exèquies de Mn. Lluís Rourera.** Dissabte 2 de març va tenir lloc la missa exequial de Mn. Lluís Rourera i Farré a la Catedral de Santa Maria d'Urgell. Mort el dia anterior, en els darrers anys residia a la Residència Sant Josep de les Germanetes dels Ancians Desemparats de La Seu. Tenia 97 anys i 73 de ministeri presbiteral exercit a les Diòcesis d'Urgell i Barcelona.

Va presidir les exèquies l'Arquebisbe d'Urgell que va fer present el condol del Cardenal Arquebisbe de Barcelona on estava incardinat des de 1978. L'Arquebisbe Joan-Enric destacà la saviesa de Mn. Lluís i la seva fe tan gran, que havia enfortit amb estudis de Filosofia i de Teologia. Parlà de la jovialitat i senzillesa de Mn. Lluís, i de com a la Residència donava un gran exemple sacerdotal.

Mn. Lluís Rourera i Farré va néixer a Arén el dia 19 de febrer de 1922, i cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari d'Urgell. Fou ordenat de prevere el 22 de juliol de 1945. Es llicencià en Filosofia a la Pontifícia Universitat de Comillas. L'any 1968 superà les oposicions a Catedràtic de Filosofia, i el 1970 va ser nomenat Director de l'Institut Joan Brudieu de La Seu d'Urgell. Exercí com a Catedràtic als Instituts de Montcada i Reixac, i de Joan d'Àustria i Infanta Isabel d'Aragó, de Barcelona ciutat. L'any 1978 obtingué el grau de Doctor per la Universitat de Barcelona i quedà incardinat a la diòcesi de Barcelona durant 30 anys, fins que va tornar a Urgell el 2008.

Urgell participa en una trobada de formació de Verges Consagrades de Catalunya



El 11 integrants de l'Orde de Verges Consagrades de les diòcesis de Barcelona, Tarragona, Urgell i Mallorca es van trobar el dissabte 23 de febrer a Barcelona, amb l'objectiu d'aprofundir i compartir la

Instrucció «Imatge de l'Església Esposa» (*Ecclesiae Sponsae Imago*), en la que el Sant Pare Francesc detalla el perfil d'aquesta vocació i que és el primer document oficial de la Santa Seu per a les Verges Consagrades. La

trobada fou acompanyada pel Bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Antoni Vadell, pel Delegat de la Vida Consagrada de Barcelona, P. Joan Josep Moré Ramiro, SDB, i la Sra. Pilar Pina i Espinosa, Delegada de VC del Bisbat de Girona.

Aquesta era la primera trobada de Verges Consagrades de Catalunya i Balears. Durant la jornada van anar sorgint iniciatives a nivell interdiocesà en termes de formació permanent i d'exercicis espirituals. Hi participaren de la Diòcesi d'Urgell, Cristina Ribot i Anahí Biorci. Els assistents compartiren l'alegria de trobar-se i animar-se mútuament, per créixer en la fidelitat d'una vocació i consagració tan bella com la de ser imatge de l'Església, Esposa de Crist.

Formació a la Universitat d'Andorra en la DECA

El curs DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica) de la Universitat d'Andorra s'està duent a terme enguany amb 30 alumnes matriculats.

Aquest any serà el 13è curs en el que s'ofereixen 12 crèdits del Pla Bolonya per obtenir el títol de la didàctica de la classe de religió. Per exercir de mestre de Religió Catòlica, cal estar en possessió del títol de Mestre o del Grau d'Educació Infantil o d'Educació Primària i de la Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica.

La DECA és el títol creat per la Conferència Episcopal Espanyola el 27 d'abril de 2007, com a requisit acadèmic imprescindible (juntament amb la titulació universitària corresponent) per ser



mestre de Religió Catòlica a qualsevol centre educatiu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. *Tortosa*: Commemoració de Sant Salvador d'Horta, religiós franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dimarts [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2, 41-51a)]. Sant Josep, espòs de la

Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. St. Ambròs de Siena, rel. dominicà; St. Martí de Dumio, bisbe; Sta. Fotina, mr. samaritana; Stes. Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Filèmon o Filemó,

mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. *Sant*

Feliu de Llobregat: Commemoració de Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

Diumente II de Quaresma (C)

COMENTARI

Escoltar la veu de Crist



La fe realment no és fàcil, sobretot si comporta sofriment. Déu diu a Abraham: *Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar, doncs, així serà la teva descendència.* És una paraula que costa de creure perquè Abraham no té fills. Però: *Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa.* Per això, Abraham és el pare de la fe. I Déu segella el seu compromís amb el sacrifici dels animals.

Abans de l'escena de l'evangeli d'avui Jesús parla als apòstols de la seva passió i mort i de com cal carregar-se cada dia la creu i seguir-lo. Paraules no fàcils d'entendre i encara menys de seguir. Ara entenem millor la transfiguració: *Mentre pregava [Jesús], es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant.* I apareixen Moisès i Elies. Podem dir que els apòstols es troben al cel: *Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.* No demanen res a per ells. Només gaudir sempre d'aquella felicitat. Però arriba la veu del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit: escolteu-lo.* Aquest Jesús que us parla de la mort i que us convida a seguir-lo prenent també la vostra creu és el meu Fill estimat. Ara és aquest el camí que cal fer; ja arribarà després la glòria que acabeu de tastar. *Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.* Cal continuar ara el camí que portarà a la creu i a la mort. Però també, després, a la glòria.

Per això es queixa Pau: *N'hi ha molts que pel seu estil de viure, són contraris a la creu de Crist... però nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel d'on esperem Jesucrist que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós.* Ara cal seguir el camí de la creu. És el camí que ha seguit Pau: *Germans, segueu el meu exemple,* és el camí que ha ensenyat Crist, el camí de la fe d'Abraham. La creu sempre és dura, difícil. Però el camí per a la glòria passa necessàriament pel camí de la creu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia. Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates.»

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R. Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos, nosotros, somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo». Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.